

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 25ης Φεβρουαρίου 1992 *

Στην υπόθεση T-39/91,

Doris Herrmann, υπάλληλος του Cedefop, κάτοικος D-1000 Βερολίνο 30, εκπροσωπούμενη από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της SARL fiduciaire Myson, 1, rue Glesener,

προσφεύγουσα,

κατά

Centre européen pour le développement de la formation professionnelle (Cedefop), εκπροσωπούμενου από τον Marino Riva, επικουρούμενο από τον D. Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, Centre Wagner, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης του διευθυντή του Centre européen pour le développement de la formation professionnelle της 30ής Ιανουαρίου 1991 περί ανακατατάξεως της προσφεύγουσας στον βαθμό B 5/1 και, εφόσον κριθεί αναγκαίο, της ρητής απορριπτικής απόφασης που διατυπώθηκε με υπηρεσιακό σημείωμα της 21ης Φεβρουαρίου 1991 κατά της διοικητικής ενστάσεως που άσκησε η προσφεύγουσα στις 30 Ιανουαρίου 1991,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, D. A. O. Edward και C. P. Briët, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Η προσφεύγουσα, Herrmann, εισήλθε στην υπηρεσία του Centre européen pour le développement de la formation professionnelle (στο εξής: Cedefop) με τον βαθμό C 1/2, το 1977. Από το 1984 έως το 1989 ήταν γραμματέας του διευθυντή. Στις 4 Σεπτεμβρίου 1989 τοποθετήθηκε στη διεύθυνση « Συνέδρια » της νέας υπηρεσίας « Συνέδρια και διερμηνείες » που ιδρύθηκε το 1988. Στις 10 Μαρτίου 1989, στην προσωρινή κατάσταση εσόδων και εξόδων του Cedefop για το δημοσιονομικό έτος 1990, ο διευθυντής του Cedefop ζήτησε μια νέα θέση B 3 επ' ανταλλαγή μιας θέσεως C 3. Το αίτημα αυτό δεν έγινε δεκτό από τις δημοσιονομικές αρχές. Αντιθέτως, έγινε δεκτό το μεταγενέστερο αίτημα μιας θέσεως B 3 επ' ανταλλαγή μιας θέσεως C 1 για το δημοσιονομικό έτος 1991. Σε χειρόγραφο υπηρεσιακό σημείωμα της 21ης Δεκεμβρίου 1990, με το οποίο συνεχάρη την προσφεύγουσα για μια έκθεση που αυτή είχε κάνει, ο διευθυντής του Cedefop προσέθεσε τις εξής λέξεις:

« Η ανακατάταξή σας στον βαθμό B 3 αποφασίστηκε οριστικά στον προϋπολογισμό 1991 που μόλις εγκρίθηκε. »

- 2 Η Γενική Διεύθυνση « Προσωπικό και Διοίκηση » της Επιτροπής πληροφόρησε τον διευθυντή του Cedefop με έγγραφο της 3ης Ιανουαρίου 1991 ότι « δεν είναι δυνατή η τοποθέτηση στον βαθμό B 3 ». Αργότερα, με έγγραφο της 30ής Ιανουαρίου 1991, ο διευθυντής γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα τα εξής:

« Έχω την τιμή να σας γνωστοποιήσω ότι η δημοσιονομική αρχή ενέκρινε τη μετατροπή της θέσεώς σας από C σε B.

Σύμφωνα με τις διατάξεις της Επιτροπής, καθώς και με την πρακτική που ισχύει μέχρι σήμερα στο Cedefop, θα καταταγείτε στον βασικό βαθμό της σταδιοδρομίας B, δηλαδή στον βαθμό B 5.

Θα συνεχιστεί να σας καταβάλλεται μισθός C 1· δεν θα δικαιούστε όμως επίδομα γραμματείας. »

- 3 Η προσφεύγουσα απάντησε ως εξής με επιστολή της 30ής Ιανουαρίου 1991:

« Το έγγραφό σας της 30ής Ιανουαρίου 1991 (471/98208) μου επιφύλαξε μεγάλη έκπληξη. Δεν μπορώ να δεχθώ την απόφασή σας. Ζητώ την αναστολή της αντίστοιχης διοικητικής πράξεως.

Προτίθεμαι να απευθυνθώ στο συνδικάτο μου στις Βρυξέλλες για να λάβω νομική επικουρία και για να ασκήσω προσφυγή σύμφωνα με το άρθρο 43, παράγραφος 2, και το άρθρο 44, παράγραφος 4. »

- 4 Την 1η Φεβρουαρίου 1991 απηύθυνε η προσφεύγουσα και πάλι νέο έγγραφο στον διευθυντή με την εξής διατύπωση:

« Αναφερόμενη:

— στο έγγραφο XIV-8 επί της προσωρινής καταστάσεως των εσόδων και εξόδων 1991 (συνημμένο απόσπασμα),

— στο χειρόγραφο σημείωμά σας της 21ης Δεκεμβρίου 1990 (συνημμένο αντίγραφο),

— και στο έγγραφό σας της 30ής Ιανουαρίου 1991 (συνημμένο αντίγραφο),

παρακαλώ να αιτιολογείσετε ακριβώς τους λόγους που σας οδήγησαν στην τροποποίηση της αποφάσεώς σας για να μπορέσω να συμπληρώσω τον φάκελό μου. »

- 5 Με χειρόγραφο υπηρεσιακό σημείωμα της 21ης Φεβρουαρίου 1991 ο διευθυντής έστειλε στην προσφεύγουσα ένα αντίγραφο του εγγράφου που απηύθυνε την ίδια μέρα στον πρόεδρο της επιτροπής προσωπικού, πληροφορώντας τον για την αδυναμία κατάταξής της προσφεύγουσας στον βαθμό Β 3.
- 6 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Μαΐου 1991, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως του Cedefop της 30ής Ιανουαρίου 1991 περί ανακατατάξεώς της στον βαθμό Β 5 και, εφόσον κριθεί αναγκαίο, του υπηρεσιακού σημειώματος της 21ης Φεβρουαρίου 1991 ως ρητής αποφάσεως απορρίψεως της από 30 Ιανουαρίου 1991 διοικητικής ενστάσεώς της.
- 7 Για να στηρίξει την προσφυγή της η προσφεύγουσα επικαλείται ότι από τις 4 Σεπτεμβρίου 1989 εκτελούσε καθήκοντα αντιστοιχούντα σε θέση βαθμού Β 3. Κατ' αυτήν, το Cedefop είχε από τότε την υποχρέωση ανακατατάξεώς της στον βαθμό αυτό. Ισχυρίζεται περαιτέρω ότι η « ανάκληση » της « αποφάσεως » της 21ης Δεκεμβρίου 1990 ήταν παράνομη ή, τουλάχιστον, ότι συνιστούσε παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 8 Το Cedefop προβάλλει το απαράδεκτο της προσφυγής για τον λόγο ότι δεν υπάρχει ούτε προηγούμενη διοικητική ένσταση ούτε βλαπτική απόφαση. Επί της ουσίας το Cedefop ισχυρίζεται ότι του ήταν αδύνατο να κατατάξει την προσφεύγουσα στον βαθμό Β 3.

9 Πρέπει καταρχάς να σημειωθεί ότι για τους υπαλλήλους που υπάγονται στο καθεστώς που εφαρμόζεται στο προσωπικό του Cedefop [κανονισμός (ΕΟΚ) 1859/76 του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1976, JO L 214, στο εξής: καθεστώς Cedefop], στους οποίους συμπεριλαμβάνεται και η προσφεύγουσα, τα άρθρα 43 και 44 ορίζουν τα ένδικα μέσα που ισχύουν εν προκειμένω.

10 Το άρθρο 43 του καθεστώτος Cedefop ορίζει ότι

« 2. Τα πρόσωπα που υπάγονται στο παρόν καθεστώς μπορούν να υποβάλουν διοικητική ένσταση ενώπιον του διοικητικού συμβουλίου η οποία να στρέφεται κατά της βλαπτικής γι' αυτά πράξεως, είτε όταν ο διευθυντής έλαβε απόφαση είτε όταν παρέλειψε να λάβει απόφαση που επιβάλλεται από το καθεστώς. Η ένσταση πρέπει να ασκηθεί εντός προθεσμίας τριών μηνών (...)

3. Η αίτηση και η ένσταση πρέπει, όσον αφορά τους υπαλλήλους, να υποβάλλονται ιεραρχικώς, εκτός αν αφορούν τον άμεσο ιεραρχικό προϊστάμενο του υπαλλήλου· στην περίπτωση αυτή πρέπει να υποβάλλονται ευθέως στην αμέσως προϊσταμένη αρχή. »

Το άρθρο 44 του καθεστώτος Cedefop ορίζει ότι

« 1. Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι αρμόδιο να κρίνει επί πάσης διαφοράς μεταξύ του Centre και των προσώπων που υπάγονται στο παρόν καθεστώς και η οποία αφορά τη νομιμότητα πράξεως που προκαλεί βλάβη στα πρόσωπα αυτά κατά την έννοια του άρθρου 43, παράγραφος 2. Στις χρηματικές διαφορές το Δικαστήριο είναι αρμόδιο κατά πλήρη δικαιοδοσία.

2. Η προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι παραδεκτή εφόσον:

— υποβλήθηκε προηγουμένως στο διοικητικό συμβούλιο ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 43, παράγραφος 2, και εντός της προβλεπομένης προθεσμίας και

— η ένσταση αυτή αποτέλεσε αντικείμενο ρητής ή σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως. »

11 Το καθού θεωρεί ότι οι δύο επιστολές της προσφεύγουσας δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 43, παράγραφος 2. Η πρώτη της επιστολή της 30ής Ιανουαρίου 1991 αναγγέλλει την πρόθεση της προσφεύγουσας να συμβουλευθεί τους συνδικαλιστικούς εκπροσώπους της και να καταθέσει στο μέλλον ένσταση. (« Ich beabsichtige, den in Artikel 43 Abs. 2 bzw. Artikel 44 Abs. 4 vorgesehenen Beschwerdeweg zu gehen »). Η επιστολή αυτή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως ένσταση. Το καθού προσθέτει ότι η επιστολή αυτή δεν περιλαμβάνει κανένα λόγο κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η δεύτερη επιστολή της 1ης Φεβρουαρίου 1991 ζητεί από τον διευθυντή του Cedefop να προσδιορίσει τους λόγους της αποφάσεώς του, τούτο δε « για να συμπληρωθεί ο φάκελος » της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα δεν προσδιόρισε τις αιτιάσεις της κατά της διοικήσεως σε καμιά από τις προαναφερθείσες επιστολές.

12 Επομένως, κατά το καθού, επειδή καμιά από τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 44, παράγραφος 2, δεν πληρούνται στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο πρέπει να κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή.

13 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το έγγραφο του διευθυντή της 30ής Ιανουαρίου 1991 περί ανακατατάξεώς της αποτελεί τη βλαπτική γι' αυτήν πράξη κατά το γράμμα του άρθρου 43, παράγραφος 2, του καθεστώτος του Cedefop. Χαρακτηρίζει δε την επιστολή που απέστειλε στον διευθυντή στις 30 Ιανουαρίου 1991 ως διοικητική ένσταση κατά της πράξεως αυτής. Η επιστολή της 1ης Φεβρουαρίου 1991 με την οποία εστάλησαν τα έγγραφα που επισυνάπτονται σ' αυτή συμπλήρωσε αυτή την ένσταση. Η προσφεύγουσα θεωρεί το σημείωμα του διευθυντή που της εστάλη στις 21 Φεβρουαρίου 1991 ως ρητή απορριπτική απάντηση.

14 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, όταν η προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιόν του είναι προδήλως απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο

μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Στην προκειμένη περίπτωση το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τα στοιχεία του φακέλου και κρίνει ότι δεν χρειάζεται να συνεχιστεί η διαδικασία.

- 15 Τα άρθρα 43 και 44 του καθεστώτος Cedefop έχουν διατυπωθεί, κατά τις ουσιώδεις διατάξεις τους, όπως και τα άρθρα 90 και 91 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΥΚ). Κατά συνέπεια, στην προκειμένη περίπτωση έχει εφαρμογή η νομολογία του Δικαστηρίου επί των προαναφερθέντων άρθρων 90 και 91. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η εν λόγω νομολογία εφαρμόζεται, στην προκειμένη περίπτωση, υπό την έννοια ότι, όταν υφίσταται απόφαση εκδοθείσα από το διοικητικό συμβούλιο του Cedefop και αποτελούσα βλαπτική πράξη για τον υπάλληλο, αυτός είναι υποχρεωμένος να ακολουθήσει τη διαδικασία της διοικητικής ενστάσεως που προβλέπει η παράγραφος 2 του άρθρου 43, εφόσον σκοπεύει να ζητήσει την ακύρωση, τη μεταρρύθμιση ή την ανάκληση της αποφάσεως αυτής που του προξενεί βλάβη (βλ. την ανάλογη νομολογία επί των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ, υπό την έννοια αυτή, τη Διάταξη του Δικαστηρίου της 4ης Ιουνίου 1987, 16/86, GP κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1987, σ. 2409, και την απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Φεβρουαρίου 1977, 91/76, Lacroix κατά Δικαστηρίου, Rec. 1977, σ. 225, σκέψη 10, τις Διατάξεις του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουνίου 1991, T-14/91, Weyrich κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-235, και της 1ης Οκτωβρίου 1991, T-38/91, Κούσιος κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-763, και τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 1991, T-58/89, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1991, σ. II-77, και της 22ας Φεβρουαρίου 1990, 72/89, Bocos Viciano κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-58).
- 16 Επομένως, ο νομικός χαρακτηρισμός των εν λόγω επιστολών της προσφεύγουσας ανήκει στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, διότι ο χαρακτηρισμός μιας επιστολής ως διοικητικής ενστάσεως απόκειται, κατά την πάγια νομολογία (βλ. μεταξύ άλλων την προαναφερθείσα Διάταξη του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουνίου 1991, T-14/91, Weyrich κατά Επιτροπής, και την απόφαση της 20ής Μαρτίου 1991, T-1/90, Perez-Minguez Casariego κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-143), στην εκτίμηση και μόνο του δικαστή και όχι στη βούληση των διαδίκων.
- 17 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η επιστολή που απηύθυνε η προσφεύγουσα στον διευθυντή του Cedefop στις 30 Ιανουαρίου 1991 και την οποία χαρακτηρίζει ως ένσταση στρέφεται κατά του εγγράφου του διευθυντή της 30ής Ιανουαρίου 1991, με το οποίο ο τελευταίος πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι η δημοσιονομική αρχή δεν ενέκρινε τη μετατροπή της θέσεώς της από C σε B, ότι θα κατατασσόταν στον βαθμό B 5 και ότι θα συνεχιζόταν να της καταβάλλεται ο μισθός του βαθμού C 1 χωρίς επίδομα γραμματείας.

- 18 Η πρώτη αυτή επιστολή της προσφεύγουσας της 30ής Ιανουαρίου 1991 αναγγέλλει ρητά την πρόθεσή της να απευθυνθεί στο συνδικάτο της για να λάβει νομική επικουρία « και για να ασκήσει προσφυγή σύμφωνα με το άρθρο 43, παράγραφος 2, και το άρθρο 44, παράγραφος 4 », δηλαδή να ακολουθήσει τη διαδικασία της ενστάσεως και όχι της προσφυγής, υπό τυπική έννοια, ενώπιον του κοινοτικού δικαστή. Αυτή η ερμηνεία της επιστολής της 30ής Ιανουαρίου 1991 επιβεβαιώνεται από τη μεταγενέστερη επιστολή της 1ης Φεβρουαρίου 1991, με την οποία παρακαλείται ο διευθυντής του Cedefop « να αιτιολογήσετε ρητά τους λόγους που σας οδήγησαν στην τροποποίηση της αποφάσεώς σας για να μπορέσω να συμπληρώσω τον φάκελό μου ». Πράγματι, οι επιστολές της 30ής Ιανουαρίου 1991 και της 1ης Φεβρουαρίου 1991 αποτελούν προηγούμενη αίτηση παροχής πληροφοριών για να μπορέσει η προσφεύγουσα να συμπληρώσει τον φάκελό της και να ασκήσει ένσταση. Τέτοιες επιστολές δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως ένσταση.
- 19 Θα πρέπει εξάλλου να υπογραμμιστεί ότι το χειρόγραφο σημείωμα συγχαρητηρίων της 21ης Δεκεμβρίου 1990 δεν αποτελούσε, ούτε από το ουσιαστικό περιεχόμενό του ούτε από την εμφάνισή του, απόφαση ικανή να δημιουργήσει δικαιώματα υπέρ της προσφεύγουσας.
- 20 Από το σύνολο των προηγούμενων σκέψεων έπεται ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 21 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 25 Φεβρουαρίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. García-Valdecasas